

Op dezelfde manier werden de Afro-Amerikaanse dansers in de tekst van 28 december 1936 in *Life* gecontextualiseerd: hun verwezenlijkingen werden erkend, maar tegelijk bestempeld als een aparte, niet-blanke en niet-professionele categorie: *‘Deze negers uit Harlem dansen Harlems favoriete dans met de animo en gratie die hen eigen is, en waar een blank koppel alleen maar van kan dromen. De lindy hop is een combinatie van fox-trotten, trucken, de Susie-Q en adagio. De gespecialiseerde lindy hoppers die op deze twee pagina’s getoond worden, zijn nu nog een boodschap-penjongen en een wasvrouw. Binnenkort staan ze misschien op Broadway.’*³ Hoewel ze niet op Broadway terechtwamen, viel dit nummer van *Life* precies samen met de transformatie in de carrière van deze dansers.

In tegenstelling tot hun portrettering in *Life*, waren de dansers die door Munkácsi waren gefotografeerd, uitstekende professionele dansers. Op de webpagina van de ‘savoystyle’, die wordt bijgehouden door onderzoeker Judy Pritchett, staat in een briefwisseling met lindy hop-legende Frankie Manning vermeld dat Munkácsi George Greenidge en Willa Mae Ricker fotografeerde.⁴ Beiden waren dansers uit Harlem, die gemanaged werden door Herbert ‘Whitey’ White, een Afro-Amerikaanse buitenwipper van de Savoy ballroom. Onafhankelijk van deze bron kan bevestigd worden dat het wel degelijk om Willa Mae Ricker gaat, door de volledige fotoreeks van Munkácsi te vergelijken met haar tweede fotoreportage voor *Life Magazine* door de fotograaf Gjon Mili. Ze danste ook in een aantal films, waaronder *A Day at the Races* (1937) en *Hellzapoppin’* (1941) van de Marx Brothers. Hoewel er geen andere gedrukte bevestiging van de identiteit van Greenidge voorhanden is, danst de man van de Munkácsi foto’s ook in *A Day at the Races* en in *Keep Punchin’* (1938). Zodoende is hij duidelijk één van Whitey’s dansers en waarschijnlijk is het ‘Long-Legged George’, de vernieuwer van de *long-legged charleston*, de *turn-over charleston* en de *side flip*.

Tegen het einde van 1936 was Whitey de manager van twee groepen dansers: de eerste had een contract van zes maanden bij de Cotton Club, de tweede (waartoe Greenidge en Ricker behoorden) maakte zijn Hollywood filmdebuut in 1937. In de daaropvolgende jaren toerden Whitey’s lindy hoppers door heel Europa, Australië, Nieuw-Zeeland en Zuid-Amerika. Ze reisden ook met belangrijke swingbands en traden op in zalen als de Radio City Music Hall in New York City en de Moulin Rouge in Parijs.

Binnen de context van de weerstand die hierboven werd beschreven, was het misschien een bedoelde zet, of het resultaat van een onuitgesproken raciaal vooroordeel, waardoor de fotosequentie in *Life* de nadruk legde op de Europese en ballroom-aspecten van de dans (verticaliteit, voetenwerk, kunde en gratie), en de dynamische krachtige *kicks*, *spins*, *throws* en *lifts* vergat. De dansers lijken vreugdevol, maar nog steeds in controle, kundig maar niet bedreigend virtuoos. Deze foto’s zijn zeker goed gemaakt (of goed gekozen) voor het *Life* publiek van 1936: blanke Amerikanen van de hoge en middenklasse, die verondersteld werden gefascineerd, onwetend en zelfs bedreigd te zijn door deze ‘Harlemse negers’ en hun dans.

¹ New York Times, 12 oktober 1942, p. 13.
² Martin, John, New York Times, 23 augustus 1943.
³ Life Magazine, 19 mei 1940, p. 111.
⁴ In een persoonlijke briefwisseling met Pritchett geeft ze aan dat Greenidge verkeerd is gespeld op de savoystylewebpagina. http://www.savoystyle.com/george_greenidge.html 23 augustus, 1943